

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД
У БЕОГРАДУ
Кж1 31/25
6.6.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Марка Јоцића, председника већа, Раше Јанковића и Драгослава Милановића, чланова већа, са вишим саветником Јеленом Савић, записничарем, у кривичном предмету против **окривљеног АА**, због кривичног дела Насиље у породици из члана 194 став 3 у вези са ставом 1 КЗ и др., одлучујући о жалбама: јавног тужиоца Другог ОЈТ у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Жељке Петровић, изјављеним против пресуде Другог основног суда у Београду К.бр. 1143/23 од 04.10.2024. године, у седници већа одржаној у присуству окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Жељке Петровић, а у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, дана **06.06.2025. године**, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца Другог ОЈТ у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Жељке Петровић, па се пресуда Другог основног суда у Београду К.бр. 1143/23 од 04.10.2024. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду К.бр. 1143/23 од 04.10.2024. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења два кривична дела Насиље у породици из члана 194 став 3 у вези са ставом 1 КЗ и једног кривичног дела Насиље у породици из члана 194 став 1 КЗ, па му је првостепени суд претходно утврдио појединачне казне и то за два кривична дела Насиље у породици из члана 194 став 3 у вези са ставом 1 КЗ, казне затвора у трајању од по 1 (једне) године, а за кривично дело Насиље у породици из члана 194 став 1 КЗ, казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, па га применом законске одредбе члана 60 и 63 КЗ осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци, те одредио да му се у овако изречену

казну затвора има урачунати време проведено у притвору, по решењу судије за претходни поступак Другог основног суда у Београду Кпп.Д.бр. 130/23 од 23.08.2023. године, који му се рачуна од 22.08.2023. године, када је лишен слободе и који му је продужен до упућивања окривљеног у Завод за извршење кривичних санкција, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди. Према окривљеном је изречена мера безбедности обавезног лечења алкохоличара, за коју је одређено да се иста има спровести у Заводу за извршење казне затвора или одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи и која мера може трајати док постоји потреба за лечењем, али не дуже од изречене казне затвора, те да се време проведено у установи за лечење урачунава у казну затвора. Окривљени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и паушала и одређено је да исти падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде, жалбе су благовремено изјавили:

- јавни тужилац Другог ОЈТ у Београду, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу тужилаштва и преиначи побијану пресуду, тако што ће окривљеном изрећи јединствену казну затвора у трајању од 2 (две) године, уз урачунавање времена које је провео у притвору и изрицањем мере безбедности обавезног лечења алкохоличара; и
- бранилац окривљеног АА, адвокат Жељка Петровић из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, укине или преиначи побијану пресуду у смислу жалбених навода, односно окривљеног ослободи кривице, те је тражила да заједно са окривљеним буде обавештена о седници већа другостепеног суда.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Жељка Петровић је првостепеном суду доставила и одговор на жалбу Другог ОЈТ у Београду, у којем одговору је предложила да се жалба јавног тужиоца Другог ОЈТ у Београду одбије као неоснована.

Апелациони јавни тужилац у Београду је у свом поднеску Ктж.бр. 39/25 од 20.01.2025. године, предложио да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу јавног тужиоца Другог ОЈТ у Београду и преиначи побијану пресуду у смислу тужиоцевог жалбеног предлога, а да жалбу браниоца окривљеног одбије као неосновану.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, у присуству окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Жељке Петровић, а у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца у Београду, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања, који су истакнути у изјављеним жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога, нашао:

- жалбе су неосноване.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Жељке Петровић, првостепена пресуда се побија наводима да је иста захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка, те да у пресуди нису дати разлози о одлучним чињеницама које су предмет доказивања, а дати разлози су потпуно нејасни и противречни, што је све било од

одлучног утицаја на доношење законите и правилне пресуде. Наиме, окривљени је негирао извршење кривичног дела, наводећи да никада није био насилан према укућанима, да његове унукe са удаљености на којој су се критичном приликом налазиле, нису могле видети разговор са његовом супругом, при чему су њихови искази нелогични и из истих се не може уочити да су биле угрожене и да се насиље догодило на начин како су оне истакле, а о битним елементима дела су се различито изјашњавале, које несагласности у исказима су могле бити отклоњене једино новим саслушањем, што је суд одбио да учини. Остали сведоци нису били непосредни очевици предметног догађаја, док се из видео снимка који је употребљен као доказ у поступку, апсолутно ништа не види, осим гласова могуће млађих особа, за које није утврђено чији су, те је у том смислу наведена пресуда донета на основу доказа који су слабе доказне снаге, сами по себи, и код којих одређени број индиција говори у прилог томе да чињенично стање није на правилан начин утврђено, због чега је суд требао да пресуди у корист окривљеног.

Међутим, насупрот овако изнетим жалбеним наводима браниоца окривљеног, према оцени Апелационог суда у Београду, изрека побијане пресуде је разумљива, садржи све чињенице и околности које су од значаја за одлучивање у овој кривично-правној ствари, а у образложењу побијане пресуде дати су довољно јасни, уверљиви и аргументовани разлози о свим елементима кривичних дела за које је окривљени оглашен кривим првостепеном пресудом, због чега су супротни жалбени наводи браниоца окривљеног, да је у конкретном случају учињена битна повреда одредаба кривичног поступка, с тим што се не наводи у чему се конкретно та повреда састоји, оцењени као неосновани.

Наиме, правилно је првостепени суд оценом свих изведених доказа, које је правилно ценио, како појединачно, тако и у међусобној вези једног са другим, нашао да је окривљени у време, на месту и на начин описан у изреци првостепене пресуде, извршио кривична дела која му се оптужним актом стављају на терет. Правилно је првостепени суд прихватио исказе оштећених ББ и ВВ, које су сагласно и јасно описале ток предметног догађаја и понашање окривљеног критичном приликом, као и начин на који је окривљени нанео повреду оштећеној ГГ, те прецизирале речи и претње које је окривљени упутио приликом привођења од стране полиције, наводећи да су се осећале да им је због претњи угрожена безбедност. Осим наведеног, искази оштећених су поткрепљени и налазом и мишљењем судског вештака др Весне Јовановић, која се изјашњавала о врсти, тежини и механизму настанка повреде оштећене ГГ, из кога произлази да је оштећена критичном приликом задобила нагњечење у регији левог ува, да нагњечење које је задобила оштећена припада групи тзв. неспецифичних повреда људског тела и настају дејством замахнуте тупине механичког оруђа, тј. могу настати ударцем отвореном или затвореном шаком, неким предметом, падом или контактом са неким деловима намештаја, у ком смислу је прецизирала да су повреде могле настати на начин како то наводе оштећене, при чему из исказа сведока ДД, припадника полиције, који је лишавао слободе окривљеног, произлази да је окривљени приликом одвођења са лица места, упутио речи претње породици, али да не може да прецизира које су претње биле у питању.

С тим у вези, правилно првостепени суд није прихватио одбрану окривљеног у којој је навео да није био физички насилан према оштећеној ГГ, а што је поновљено и у

изјављеној жалби његовог браниоца, наводећи да је иста сама пала и ударила главу о намештај, с обзиром да је оваква одбрана у супротности са исказима сведока малолетних оштећених, који искази су међусобно сагласни у битним детаљима, при чему је судски вештак Бранка Стојковић у свом налазу и мишљењу истакао да наведени сведоци нису склони конфабулацијама, нити претеривању у опису догађаја, који сведоци, по оцени суда, немају никаквог разлога да неосновано терете окривљеног, при чему је суд имао у виду да одбрана окривљеног није ни у сагласности ни са видео снимком надзорних камера, с обзиром да је окривљени у својој одбрани истакао да је критичном приликом био испред гараже и фарбао ограду, да га је супруга дозивала говорећи “пала сам, не могу да устанем”, док се на видео снимку види да је окривљени критичном приликом био на тераси, ушао у собу (управо онако како су то у свом исказу описале малолетне оштећене), те да су малолетне оштећене за време одигравања догађаја преносиле управо оно што виде, односно више пута викале да је деда ударио бабу, односно да је ударио у главу.

Поред тога, правилно је првостепени суд одбио предлог браниоца за поновним непосредним испитивањем оштећених на главном претресу, а што се такође истиче у изјављеној жалби, имајући у виду налаз и мишљење судског вештака Бранке Стојковић, односно да је општа душевна развијеност сведока у категорији детета, да је у оквиру њиховог емоционалног статуса нашла анксиозне тенденције које се односе на предметни догађај, те да није препоручљиво да учествују у даљем току кривичног поступка, због чега су и ови жалбени наводи одбране оцењени као неосновани.

Имајући у виду напред наведено, правилно је првостепени суд и у потпуности утврдио чињенично стање у конкретном случају, правилно налазећи да је окривљени био свестан да применом насиља угрожава телесни интегритет своје супруге ГГ, да је претњом да ће напасти на живот и тело, дрским и безобзирним понашањем угрожавао спокојство две малолетне унукe и хтео њихово извршење, те да је кривична дела извршио са директним умишљајем као обликом кривице, те како није било околности које би искључиле његову кривицу, то га је правилно првостепени суд огласио кривим за кривична дела која му се оптужним актом стављају на терет.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, а поводом изјављених жалби јавног тужиоца и браниоца окривљеног, правилно је првостепени суд у смислу одредбе члана 54 КЗ, ценио све околности које су од утицаја да казна буде већа или мања, па је од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио коректно држање пред судом, позну животну доб окривљеног лоше здравствено стање, чињеницу да раније није осуђиван, док отежавајуће околности на његовој страни није нашао, па је правилно нашао да све наведене олакшавајуће околности на страни окривљеног имају карактер нарочито олакшавајућих околности, односно да има места примени одредбе члана 56 и 57 КЗ, односно да се и ублаженом казном може постићи сврха кажњавања, због чега је правилно окривљеном претходно за кривична дела из члана 194 став 3 у вези става 1 КЗ, утврдио казне затвора у трајању од по 1 (једне) године, а за кривично дело насиље у породици из члана 194 став 1 КЗ, утврдио казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, те га је правилном применом одредби чланова 60 и 63 КЗ, осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору, на начин ближе описан у изреци пресуде, правилно налазећи да ће се наведеном казном у потпуности остварити

сврха кажњавања у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 и 42 КЗ.

Жалбом јавног тужиоца ВЈТ у Београду се првостепена пресуда побија у делу о казни, указујући да је суд дао превелики значај олакшавајућим околностима на страни окривљеног, а занемарио бројне отежавајуће околности, имајући у виду елементе кривичног дела, чињеницу да је исто извршено у присуству полицијског службеника, да наведена казна, а имајући у виду све околности извршења кривичног дела, није адекватна степену кривице, личности окривљеног и тежини извршених кривичних дела.

Међутим, насупрот овако изнетим жалбеним наводима јавног тужиоца ВЈТ у Београду, првостепени суд је, у смислу одредбе члана 54 КЗ, дао адекватан значај свим околностима на страни окривљеног, како олакшавајућим, тако и отежавајућим, те окривљеном изрекао казну затвора којом ће се у потпуности остварити сврха кажњавања у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција, правилно налазећи да је казна сразмерна кривици учиниоца, нужна како за ресоцијализацију окривљеног, тако и ефикасно утицање на друге да не врше кривична дела, због чега се супротним жалбеним наводима јавног тужиоца не доводи у сумњу правилност и законитост пресуде у овом делу.

Иако се и жалбом браниоца окривљеног првостепена пресуда побија у делу одлуке о кривичној санкцији, у истој нису наведене неке чињенице и околности које би биле од утицаја на другачију одлуку о казни.

Правилно је првостепени суд у смислу одредбе члана 84 КЗ према окривљеном изрекао меру безбедности обавезног лечења алкохоличара у смислу одредбе члана 84 КЗ, будући да је окривљени предметно кривично дело извршио услед зависности од употребе алкохола, те због постојања озбиљне опасности да услед зависности од алкохола, понови кривично дело.

Сходно напред изнетом, а на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду донео је одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Савић,с.р.

Председник већа-судија
Марко Јоцић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић